

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๓/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

ศาลจังหวัดลำปางส่งคำร้องของผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๔ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ว่า บริษัท บางกอกแคปิตอลเวนเจอร์ จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องนายอนุชา แสงภักดี ที่ ๑ นายธนัท มะโนคำ ที่ ๒ เป็นจำเลย ในความผิดฐานโอนสิทธิเรียกร้อง เช่าซื้อ ค่าประกัน และเรียกค่าเสียหาย เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๔ ของศาลจังหวัดลำปางว่า จำเลยที่ ๑ ได้เช่าซื้อรถยนต์จากบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้าประกันยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ต่อมากระทรวงการคลังมีคำสั่งให้ระงับการดำเนินกิจการของบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด และอยู่ระหว่างการชำระบัญชีโดยมีองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) เป็นผู้ดำเนินการแทน โจทก์ได้ซื้อทรัพย์สินประเภทสัญญาเช่าซื้อของบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด จึงได้รับโอนสิทธิเรียกร้องของบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ค่าเช่าซื้อให้แก่บริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด เกินกว่า ๒ งวดติดต่อกันอันเป็นการผิดสัญญา โจทก์ในฐานะผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวได้ติดตามทวงถาม แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันส่งมอบรถยนต์คันที่เช่าซื้อคืนในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาเป็นเงิน ๓๕๔,๗๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์พร้อมทั้งให้ร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหาย ๑๒๑,๘๐๐ บาท และค่าเสียหายอีกเดือนละ ๔,๓๕๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะส่งมอบรถหรือใช้ราคาแทนจนครบถ้วน



LIRT

จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์และโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ซึ่งบัญญัติว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่นให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล และมีได้มีผลบังคับเป็นการทั่วไป และมุ่งหมายให้บังคับเพียงกรณีเดียวคือ เฉพาะการโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการเพียงไม่กี่รายรวมถึงบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด กับโจทก์เท่านั้น ซึ่งเป็นกรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ จึงขอให้ศาลจังหวัดลำปางส่งคำโต้แย้งเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

พิเคราะห์แล้ว ที่ผู้ร้องอ้างว่าพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลและมีได้มีผลบังคับเป็นการทั่วไปนั้น เห็นว่า ผู้ร้องอ้างว่าการโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๒๗ เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลโดยไม่ระบุให้ชัดแจ้งว่าจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในส่วนตัวที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ อย่างไรก็ตาม แม้การโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๒๗ ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ตาม แต่ตามมาตรา ๓๐ ทวิ ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ องค์กรต้องประกาศรายการพร้อมด้วยรายละเอียดของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน โดยปิดประกาศรายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์กร โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับ เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน การประกาศดังกล่าวให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้และหากลูกหนี้มีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายก็ยื่นคำคัดค้านได้ตามบทกฎหมายดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนวิธีการบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้เท่านั้นคือ จากการบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้โดยตรงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ เป็นการบอกกล่าวโดยทั่วไปด้วยวิธีการต่างๆ ดังกล่าว แต่สิทธิและเสรีภาพของลูกหนี้หรือผู้ร้องมิได้ถูกตัดทอนลงแต่อย่างใด เพราะผู้ร้องมีข้อต่อสู้เจ้าหนี้เดิมฉันใด ก็ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้แก่ผู้รับโอนได้ฉันนั้น และเห็นว่า บทกฎหมายดังกล่าวมิใช่ใช้บังคับเฉพาะการโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการรวมถึงบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด กับโจทก์ดังที่ผู้ร้องอ้างเท่านั้น แต่ใช้บังคับแก่บุคคลทุกคนที่เกี่ยวข้อง



กับทรัพย์สินที่โอน เช่น บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิมบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย และผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตเป็นต้น ดังนั้น พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕

นายจุมพล ณ สงขลา
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ